

De Journalist

Magazine van de VVJ

België-Belgique
P.B.
8900 IEPER 1
3/8136

Afgiftekantoor Ieper

Johan Staes overleden

Dossier: Ben jij familie van...?

Ann Deceunynck weg bij De Journalist

Inhoud

Mens achter het nieuws

Flor Van Otterdyk van 'La Trompette' 4

Actueel

Afscheid 5

Nieuws van het VVJ-/AVBB-secretariaat
Johan Staes overleden 6

Dossier

Journalisten-vaders niet ontevreden met beroepskeuze van journalisten-kind 7

Maurits Standaert: Luc kwam bij 'de concurrentie' terecht 8

Gaston Durnez: Journalist worden zou ik nog altijd aanraden 9

Jaak Vanduyck: Gelukkig zijn is het allerbelangrijkste 10

Raymond Heddebauw: Tine kende de nieuwssfeer 10

Luc Van Loon: Mijn vrouw wilde niet dat Mick journalist zou worden
Herwig en Koen, Dieter en Muriël 11

Johan, Rik en Xavier: Journalistenbloed in de aderen 12

Rudy Collier: Diploma ophalen hoefde niet 12

Patrick en Jan Holderbeke: van Kortrijk naar Brussel

Actueel

Karin De Clercq zet scherper licht op journalistieke 'zelfregulering' 13

Fotograaf Paul Essing overleden

Zelfstandigen willen duidelijkheid over schijnzelfstandigheid 14

Onder Embargo

15

Actueel

Akkoord tussen VUM en JAM 16

Zone 09 in de startblokken

Belgisch kampioenschap Stratenloop voor de pers

Jan Backx ontwaart gezinsdrama's achter Vlaanderens gesloten vensterluiken 17

Lezersbrief: Namen noemen?

Vereniging van onderzoeksjournalisten voor België en Nederland 18

Johan Persyn (4FM): 'Ik heb de redactie altijd gezegd dat we ons niet
moeten laten doen' 19

Foto: Johan Van Cutsem

Journalistenfamilies

Magazine van de Vlaamse
Vereniging van
beroepsJournalisten

3de jaargang
juli 2002, nummer 50
Verschijnt maandelijks

Redactie en coördinatie

Ann Deceunynck
Internationaal Perscentrum Vlaanderen
Grote Markt 40
2000 Antwerpen
Tel. 03/290 63 73 - 0478/38 10 35
Fax 03/232 21 30
ann.deceunynck@journalist.be
ann.deceunynck@euronet.be

Werkten mee aan dit nummer

Raymond De Craecker
Pol Deltour
Koen Muelenaer
Wout Pittoors
Johan Rasking
Luc Standaert
Kris Vanderhaegen
Luc Vanheerentals

Abonnementen en advertenties

Lisbeth Moons
Vlaamse Vereniging van
BeroepsJournalisten
Résidence Palace
Blok C - Lokaal 2232 (2de verdieping)
Wetstraat 155
1040 Brussel
Tel. 02/235.22.70
Fax 02/235.22.72
avbb@belgian-journalist.be

Abonnementsprijs

45 euro per jaar
30 euro per jaar voor studenten
en leden van de FPPB

Lay-out & druk

Drukkerij Deman nv
Nijverheidslaan 5
8970 Poperinge
Tel. 057/33 67 21
Fax 057/33 40 18

Lid van de Unie van Uitgevers van de
Periodieke Pers

VLAAMSE
VERENIGING VAN
BEROEPSJOURNALISTEN

Oproep

Collega's, dit is een oproep.

Onlangs zijn we tot de ontdekking gekomen dat het van 1994 geleden is dat er nog eens vanuit het AVBB-VJ-secretariaat een algemene verkiezing van redactie-afgevaardigden werd georganiseerd. In enkele mediahuizen werden sindsdien nog wel op eigen initiatief redactie-afgevaardigden verkozen, maar lang niet overal.

Weet u nog wat een redactie-afgevaardigde van de VJ-AVBB is? Dat is de man of vrouw die u destijds uw stage- en/of erkenningsformulieren heeft bezorgd, van wie u het Jaarboek van de Belgische Pers krijgt, en die u misschien ooit wel eens discreet heeft laten weten dat u vergeten was uw ledenbijdrage te betalen. Het is ook de man of vrouw bij wie u terecht kunt als u problemen hebt, die u kan meenemen naar een 'moeilijk' gesprek met de baas, die zijn of haar verantwoordelijkheid neemt bij sociale of andere onrust op de redactie, die gaat onderhandelen over de CAO...

Enfin, hij of zij lijkt nogal erg op een vakbondsafgevaardigde. met één zeer belangrijk verschil: hij of zij heeft geen sociale bescherming, want wij zijn geen vakbond, maar een beroepsvereniging. Redactie-afgevaardigden hebben nog een ander typisch kenmerk, ze zijn moeilijk te vinden tegenwoordig.

Vorig jaar hebben we in De Journalist ook een oproep gelanceerd, met de bedoeling in het najaar verkiezingen te houden. Maar toen hebben we het plan moeten afvoeren bij gebrek aan enige reactie.

Deze keer doen we dat niet. Er komen in ieder geval in het najaar verkiezingen voor redactie-afgevaardigden, ten minste in die mediahuizen waar we kandidaten vinden.

Daarom collega's een oproep. Wij weten ook dat het leven van een journalist aan een hangt van drukte en druk, dat er sowieso al (te) weinig tijd overblijft voor gezin en ontspanning, en we kunnen ervan meespreken dat het lang niet altijd leuk is je nek uit te steken. Maar we weten ook dat het allemaal alleen maar erger wordt als niemand van ons het zich aantrekt. Denk er dus toch eens over na, al kunnen we tegenover de lasten weinig lusten zetten. Behalve de waardering van de collega's, durven we hopen. Deze oproep gaat trouwens nog iets verder. Want er zijn niet alleen de redactie-afgevaardigde-verkiezingen in het najaar. In februari 2003 zit het mandaat van de huidige bestuursploeg van de VJ erop. En moeten er dus voor de volgende vier jaar een voorzitter, een secretaris-penningmeester, en twaalf bestuursleden worden verkozen. Denk ook daar eens over na. Iemand zal het moeten doen.

Nog één bedenking, speciaal naar de vrouwelijke collega's. Op dit ogenblik zit er geen enkele vrouw in de bestuursorganen van de VJ. En dat heeft absoluut niks te maken met sexismen, maar alles met gebrek aan geïnteresseerden...

Foto: Johan Van Cutsem

Luc STANDAERT

Flor Van Otterdyk van "La Trompette"

Wout Pittoors

Foto: Marc De Roeck

Flor Van Otterdyk

Hijzelf heeft zich nogal in de binnenvaart vastgebeten, een transportvorm die volgens hem in ons land wel een wat betere behandeling had mogen krijgen maar die nu constant strijd moet leveren tegen het transport over de weg, troetelkindje van zowat alle Europese landen en vooral van alle oorden waar auto- en vrachtwagenfabrieken staan. Van Otterdyk: "Nee je gaat in Zwitserland geen binnenvaartkanalen aanleggen, daar heb je een zeer specifiek vervoersprobleem. Maar in dit platte landje van ons leg je toch een

droom van een binnenvaartnet aan en veeg je meteen een boel moeilijkheden veroorzaakt door de overlast van het baantransport letterlijk van de weg. Ik onderschat de voordelen van het wegtransport helemaal niet. Het heeft wapens (soepelheid en snelheid bijvoorbeeld) waarover zijn concurrenten in veel mindere mate beschikken maar het dreigt meer en meer het slachtoffer te worden van zijn eigen bijval. Kijk maar naar almaar aanzwellende fileprobleem en je weet genoeg...."

Geef Flor dan maar een schip. Hij stapte de scheepvaartjournalistiek in recht vanuit een job bij een bank. De man die hem de weg wees was Bernard Van den Bossche en in die tijd (1974) was "Le Lloyd" een piepklein en vooral Franstalig beestje, dat toch al dreef op een oplage die danste tussen 10.000 tot 15.000 eenheden verspreid bij de specialisten in maritieme kringen. Later werd de directie wakker en begon de "gevoeligheden" van de streek te begrijpen. De krant evolueerde naar "De Antwerpse Lloyd/Le Lloyd Anversois" en de redactie kreeg meer volk in huis. Flor: "Met daarbij nog een vertaaldienst, zoniet zouden we niet zo dicht bij de diverse actualiteitsthema's van de deze zeer uitgebreide sector kunnen aanleunen."

Flors eerste grote reportage had meteen alles om hem binnen zijn branche van het vervoer nogal wat volk te leren kennen. Het betrof de grote schippersstaking van 23 oktober 1975 waarbij de schippers lieten weten niet meer tegen tarieven te willen varen waarmee ze nog nauwelijks een boterham konden kopen. "Een beter middel om je vertrouwd te maken met de pijnpunten en schaafwonden van je sector bestaat er vast niet", zegt van Otterdyk, die inmiddels van zijn job ook nog zijn hobby heeft gemaakt en zo een archief met meer dan 300.000 cliché's en negatieven van foto's uit de scheepvaart heeft opgebouwd.

Museumdirecteur Van Otterdyk ? Later misschien, maar dan veel later want hij is te zeer gebeten door deze boeiende job voor een krant die 10.000 abonnees heeft en verspreid wordt in 36 landen. Bovendien kan ze – voor wie zijn historische wijn met een beetje fantasiewater wil aanlengen – als de Methusalem onder de in Vlaanderen uitgegeven kranten worden beschouwd. Met de naam Lloyd loopt ze al rond sinds 20 maart 1858 ofte 144 jaar. Als "La Trompette" lichtte ze de Antwerpse havenbaronnen al in over wat er reilde en zeilde aan de dokken sinds 1837 en die "trompet" was op haar beurt eigenlijk een wat beter georganiseerde versie van een druksel, dat – volgens sommige bronnen – al sinds 1802 zijn best deed om dagelijks de belanghebbenden te laten weten hoe hard er geladen, gelost en overgeladen werd in wat toen 's werelds tweede grootste haven was, om al die goederen toch maar tijdig bij hun bestemming te krijgen.

Afscheid

Foto: Johan Van Cutsem

Ann Deceunynck

Na ruim tweeënehalf jaar neemt De Journalist afscheid van coördinator Ann Deceunynck. Toen de nieuwe VJ-bestuursploeg in 1999 besliste het oude tweemaandelijks tijdschrift De Journalist te vernieuwen en om te bouwen tot een tweewekelijks magazine, deden we voor de concrete uitwerking van die plannen een beroep op Ann Deceunynck, die op dat ogenblik de Nieuwsbrief van het Antwerps Pershuis (intussen IPV) maakte. Ann heeft de uitdaging met veel enthousiasme aangepakt en het resultaat was een succes. De Journalist werd weer gelezen, binnen en buiten de journalistiek. Het is heel leuk af en toe in de commerciële media een onderwerp te zien opduiken dat onmiskenbaar vanuit De Journalist is aangedragen. Helaas kost koken nog altijd geld. Het koken van de vernieuwde DJ kostte en kost teveel geld. Vorig jaar hebben we de frequentie al moeten terugschroeven van een tweewekelijks naar een maandblad. Nu blijkt dat we ons in de huidige omstandigheden zelfs geen deeltijdse coördinator kunnen veroorloven. Met pijn in het hart nemen we afscheid van Ann, die we het allerbeste toewensen in haar verdere loopbaan. De coördinatie van DJ zal voortaan gebeuren vanuit het VJ-secretariaat.

Luc Standaert

Nieuws van het VVJ-/AVBB-secretariaat

- De kracht van een stier zit in zijn horens, zou iemand ooit gezegd kunnen hebben, en dus is het van belang dat ook de VJ over stevige tentakels op de Vlaamse redacties beschikt. In het najaar organiseren we daarom [een nieuw verkiezingsronde voor redactie-afgevaardigden](#). Alle redacties zijn betrokken: die van kranten, magazines, audiovisuele en elektronische media. Van de gezochte man of vrouw wordt verwacht dat hij/zij een brugfunctie vervult tussen zijn/haar redactie en de Journalistenbond. Dit betekent dat over en weer problemen worden gesignaleerd, informatie en documentatie worden doorgespeeld, en zo meer. In diverse bedrijfsCAO's wordt de redactie-afgevaardigde van de VVJ overigens formeel erkend. Dit maakt u meteen tot een bevoorrechte gesprekspartner van de directie voor alle journalistieke aangelegenheden in uw bedrijf. Geïnteresseerd? Meldt uw kandidatuur voor 15 september eerstkomend bij pol.deltour@journalist.be. We doen het nodige.
- De VJ beschikt over een bijkomende, halftijdse administratieve secretariaatskracht. [Solange De Greef](#) is de naam, ze is Brusselse en meertalig, werkte voorheen bij onder andere Philip Morris, en ze moet zowel de werklast van Lisbeth Moons wat draaglijker maken als nieuwe initiatieven mee ondersteunen. U hoort nog van haar.
- www.journalist.be, de nagelnieuwe [website van de AVBB/VVJ](#) kan al van in het prille begin op grote belangstelling rekenen. In amper enkele weken tijd werd de kaap van de duizend hits overschreden. De webstek bevat dan ook een schat aan informatie over het statuut van de Belgische journalist, over de beroepsvereniging AVBB/VVJ en over het Belgische mediawezen in het algemeen. De site wordt ook systematisch geactualiseerd en aangevuld. Blijven kijken dus !
- Ook goed in de gaten te houden de komende dagen is uw brievenbus. Daarin ploft - met behulp van de lekker ouderwetse technieken van papier en post - een formulier waarop u een reeksje persoonsgegevens dient in te vullen. Bestemd voor de nieuwe editie van ons [Jaarboek van de Belgische Pers](#), dat in het najaar verschijnt. Zo weet iedereen weer van mekaar waar hij/zij tegenwoordig te bereiken is.

Pol Deltour, Nationaal secretaris

Johan Staes overleden

Op 20 juni overleed Johan Staes. Terwijl hij zijn hele carrière opbouwde als een bijzonder gewaardeerd journalist bij Gazet van Antwerpen, gaf hij eveneens decennialang een grote uitstraling aan heel de Vlaamse perswereld.

Johan was één van de journalisten die in dit nummer van De Journalist zeker een plekje gekregen zou hebben. In het dossier 'Bent u familie van...?' belichten wij op de volgende pagina's een aantal journalisten die familie zijn van elkaar. Johan was de zoon van Corneel Staes, die 25 jaar beroepsjournalist was en gedurende een groot deel van die tijd adjunct-hoofdredacteur van Gazet van Antwerpen. Ook Pol Staes, broer van Johan, was beroepsjournalist voor hij in de politiek stapte.

Op 29 juni namen familieleden en collega's afscheid van Johan. Collega Koen Verstraeten nam het woord.

'Op de redactie stond Johan boven het gewoel, de drukte, de ambities, de discussies, de geschillen. Zij woorden zorgden vaak voor rust. Dikwijls trad hij op als bemiddelaar. Tegelijk speelde hij ook wel wat die rol. Want in Johan heeft altijd iets jongensachtigs gefonkeld. Hij had het niet met de moderne computertechniek, maar hij zette die aversie met een zeker aplomb dik in de verf'.

(...)

'Johan kon schrijven als een tijger. Hij hanteerde een lenig Nederlands. Voor hem hoefden geen driftige koppen of vergezochte metaforen. Zijn interviews waren helder en interessant. Ik weet van lezers dat als bij een interview in de weekendbijlage de naam van Johan Staes stond, dat dit voor hen een garantie was voor een boeiende leeservaring. Voor zo'n interview ging je zitten'. (AD)

Afscheid van een gedreven journalist, van een fijne collega, van een goede vriend, van Johan Staes

(°Antwerpen 22 augustus 1935 - Mallorca 20 juni 2002)

Foto: Gazet van Antwerpen

Johan Staes volgde Eugène Magiels op als voorzitter van de Afdeling Antwerpen - Limburg

Toen ik uit vakantie weerkeerde, lag er een fax op mijn bureau van collega Justin met de trieste boodschap dat ergens ver op een Spaans eiland onze vriend Johan Staes was overleden. Na een eerste schok en een reactie van ongeloof, moest ik de werkelijkheid dan toch onder ogen zien: Johan, die ik enkele weken voor we met vakantie vertrokken nog had ontmoet en met wie ik, zoals gewoonlijk, aangenaam had staan praten, was nu weg van deze wereld. De uren en dagen nadien volgden dan de herinneringen, talloze gedachten aan vele jaren van soms zeer intense samenwerking. We gingen ook al eens samen op reportage. Hij voor Gazet van Antwerpen, waar hij zijn loopbaan ontwikkelde, ik voor De Nieuwe Gazet. Zoals die keer, begin de jaren tachtig, toen we naar het mooie witte kasteeltje Cap d'Or van een Vlaamse wijnboer in de buurt van Saint-Emilion trokken. Johan was een wijnkenner. Hij genoot van wijn zoals hij kon genieten van alle momenten, die het leven mooi maken. Gezeur was niet aan hem besteed al wil dat niet zeggen dat hij licht over ernstige zaken heen ging. Met Johan kon serieus werk worden geleverd. Dat ondervonden we in de afdeling Antwerpen-Limburg van de toen nog unitaire AVBB. Johan was voorzitter van de afdeling

van 1987 tot 1991 en maakte in die functie de opening mee en de eerste jaren van het Antwerps Pershuis. Toen zijn taak van afdelingsvoorzitter achter de rug was - met daarbij nog een bezoek van koning Boudewijn en koningin Fabiola aan een persgala - trad hij in februari 1991 toe tot de raad van beheer van de vzw Antwerps Pershuis. Johan leverde een grote bijdrage in die raad van beheer. Hij was er acht jaar lang, tot in februari 1999 ondervoorzitter en loste mee tal van problemen op waarmee zo'n jonge organisatie te kampen kreeg. Ook in de Erkenningscommissie was hij actief. Hij was verscheidene jaren plaatsvervangend lid en zetelde in die functie vaak om mee te oordelen over de aanvragen van kandidaat-beroepsjournalisten. Johan werd geprezen om zijn evenwichtige benadering van de dossiers: enerzijds met de nodige en verplichte aandacht voor de wetten en reglementen maar anderzijds met een groot hart, zich goed bewust van de obstakels waarvoor jonge journalisten aan het begin van hun carrière komen te staan. Dikwijls was hij enigszins teleurgesteld in het gebrek aan belangstelling vanwege jonge journalisten voor hun eigen beroep en voor hun beroepsverenigingen. Maar, die teleurstelling mondde nooit uit in een diepe, bittere ontgoocheling. Johan bleef op post. Ook nadat hij met pensioen was gegaan en alle mandaten waren afgelopen, bleef hij met veel belangstelling de activiteiten van de verenigingen volgen. Zo was hij dit jaar nog present op de jaarlijkse Flandriatocht van de afdeling op paaszaterdag en op het persgala met Salvatore Adamo op zaterdag 18 mei jl. We hebben samen met zijn echtgenote Katrien, zijn kinderen Chloë en Kobe, zijn zuster en broers, zijn familie, afscheid genomen van Johan in de Stella Mariskerk in Zeebrugge. Die kerk is wel niet groot, maar ze was zaterdag 29 juni véél te klein voor de talrijke groep collega's, kameraden, vrienden, die de uitvaart bijwoonden.

Moge die grote blijk van medeleven een beetje de pijn verzachten van de familie en zeker van Katrien, Chloë en Kobe.

Raymond De Craecker, voorzitter van de VJ-afdeling Antwerpen-Limburg, voorzitter van de Erkenningscommissie

Dossier: 'Ben jij familie van...?'

Is journalistiek een microbe?

Journalisten-vaders niet ontevreden met beroepskeuze van journalisten-kind

Ann Deceunynck

Begin 2002 maakte het Centrum voor Sociaal Beleid van de Universiteit Antwerpen de resultaten van een studie 'Zo vader, zo zoon' bekend. Uit een onderzoek bleek dat naarmate de twintigste eeuw naar zijn einde toe liep, het beroep van vaders minder doorslaggevend werd inzake de professionele keuzes en kansen van kinderen. Het opleidingsniveau daarentegen lijkt wel een determinerende factor te blijven.

Hoe zit dat bij journalisten?

'Ben jij familie van...?'. Het is een vraag die vaak wordt gesteld, en wellicht nog veel vaker niét wordt gesteld. Met onze journalistieke nieuwsgierigheid konden wij het niet laten in dit nummer voor u op zoek te gaan naar roots en bloedbanden. Hierna vindt u lijstjes van journalisten die familie van elkaar zijn. Volledigheid nastreven, dat was niet te realiseren.

Journalisten-vaders blijken over het algemeen erg tevreden met de beroepskeuze van hun journalisten-kind. Ons vak wordt door de vele vaders die sporen der journalistieke jaren met zich meedragen, toch nog onverkort gezien als een droomberoep. Die vaders begrijpen niet alleen de keuze van hun kinderen, maar zijn er duidelijk ook erg tevreden mee.

Ook bij De Journalist zijn de appels niet ver van de boom gevallen. Luc Standaert, WJ-voorzitter en politiek journalist bij Het Belang van Limburg, is de zoon van Maurits Standaert, gepensioneerd journalist van Het Volk. Auteur van deze bijdrage is de dochter van journalist Tuur Deceunynck, die in 1989 overleed na bijna dertig jaar dienst als stadsredacteur bij Gazet van Antwerpen, en de zus van zelfstandig beroepsjournaliste Frida, gespecialiseerd in economie en beleggingsnieuws. Onze huisfotograaf Johan Van Cutsem is de zoon van Victor Van Cutsem, gepensioneerd journalist bij Het Laatste Nieuws.

Meer 'kinderen van'

Miet Sourbron is de dochter van Herman Sourbron. Herman onderhoudt dat net op de dag dat hij met pensioen vertrok bij Het Belang van Limburg, zijn dochter Miet erkend werd als beroepsjournaliste bij Sanoma. Rik Van Cauwelaert (directeur-hoofdredacteur Knack) is de zoon van Emiel Van Cauwelaert en de neef van Karel Van Cauwelaert die allebei achtereenvolgens hoofdredacteur van Het Volk zijn geweest.

Thomas Van Hemeledonck (Telefacts) is de zoon van Jan Van Hemeledonck (ex-Het Laatste Nieuws). Tom Coninx (VRT) is de zoon van Alain Coninx (VRT). Ruud Goossens (De Morgen) is de zoon van Paul Goossens (Belga -VRT). Karen De Becker (Het Nieuwsblad) is de dochter van Urbaan De Becker (ex-VRT). Jan Van Belle (Het Laatste Nieuws) is de zoon van Juliaan Van Belle (oud-journalist Het Laatste Nieuws). Dirk Swartenbroekx (Het Belang van Limburg) is de zoon van Richard Swartenbroekx (overleden hoofdredacteur van Het Belang van Limburg). Peter Maenhoudt (zelfstandige fotograaf) is de zoon van Paul Maenhoudt (overleden persfotograaf). Guido Neels (ex-De Lloyd) is de zoon van César Neels (overleden journalist Het Laatste Nieuws).

Meer 'broers en zussen van'

Legendarisch waren natuurlijk de broers Johan, Karel en Jef Anthierens. Ook bij Albers werden drie op een totaal van drie kinderen journalist. Christine en Joost bij Knack, Frank bij De Standaard der Letteren. Bij de Vlaamse Uitgevers Maatschappij zijn de broers Peter en Johan Rasking allebei als journalist aan de slag. Erwin Verhoeven trad op de redacties van De Nieuwe Gazet en Het Laatste Nieuws in het spoor van zijn broer Wim Verhoeven. Désirée De Poot (Gazet van Antwerpen) is de zus van Bart De Poot (Telefacts). Kris Carlier (De Zeewacht) is de broer van Marc Carlier (Het Nieuwsblad). Marc en Dirk Vermeiren werken allebei op de sportredactie van Gazet van Antwerpen. Anita De Saedeleer (Sanoma) is de zus van zelfstandig fotograaf Yvan De Saedeleer. Ook hun vader en nog een broer hadden een lange traditie als losse medewerkers bij Het Nieuwsblad.

Dossier: 'Ben jij familie van...?'

Oom en neef

Een heel speciaal geval was het persbureautje van Theo en Erik Borgermans. Theo is de oom van Erik. In het Leuvense en tot ver erbuiten vormden zij een legendarisch duo dat méér dan dertig jaar ervaring en stielkennis opbouwde inzake gerechtelijke verslaggeving en politienieuws. Oom en neef hebben er echter einde mei 2002, zwaar ontgoocheld, een punt achter gezet.

Oorzaak van hun beslissing is de website van het parket waarmee minister Verwilghen in Leuven een pilootproject startte. De justitieminister wil op die manier de relaties tussen gerecht en pers systematiseren. Vanaf het moment dat de parketdiensten startten met 'persnieuws' via de site, werd een strikt spreekverbod opgelegd aan alle politionele diensten. Regionale redacties zijn niet te spreken over de innovatie. Zelfstandige journalisten nog veel minder.

Nog veel méér ...

Uiteraard zijn er nog heel veel andere journalisten familie van elkaar. Wij beseffen zeer goed dat ons overzicht ver van volledig is.

Er zijn trouwens niet alleen veel familieleden-van-elkaar actief in de journalistenwereld, maar er zijn

ook veel journalistenkoppels. Hoewel het aanvankelijk de bedoeling was ook hen aan het woord te laten, bleek al gauw dat dit te ver zou leiden op deze pagina's. Hun verhaal is zonder twijfel ook erg boeiend. Zij komen wel bij een volgende gelegenheid aan het woord.

Maurits Standaert: Luc kwam bij 'de concurrentie' terecht

Maurits en Luc Standaert

Maurits Standaert is de vader van Luc. Nu wonen vader en zoon resp. in Hasselt en in Zonhoven, maar eigenlijk hebben zij Mechelse roots, en woonde het gezin ook een aantal jaren in Gent.

Maurits Standaert ging in 1949 aan de slag op de redactie van het Volk. Vanuit Mechelen moest hij met zijn gezin daarvoor naar Gent verhuizen. In 1954 kreeg hij bij Het Volk de kans een splinternieuwe editie in Limburg gestalte te geven. Daarvoor was verhuizen naar Hasselt dan weer een

noodzaak. Hoewel Maurits Standaert in 1976 de uitdaging van de sociaal-economische journalistiek aangreep, bleef Hasselt toen toch de thuisbasis. Vanaf die tijd tot aan zijn pensioen in 1990 reed hij dagelijks van Hasselt naar Brussel.

Intussen was Luc in zijn voetspoor getreden. Hij had daarvoor eerst rechten gestudeerd. 'Van mij mocht hij ook advocaat worden, maar Luc verkoos duidelijk de journalistiek. 'Hij slaagde voor een examen bij Belga en mocht - of moest - daar al beginnen terwijl hij nog soldaat was. Die legerdienst heeft hij trouwens gedaan op de redactie van het militaire weekblad Vox. Door de dag zat hij op de Vox-redactie, en 's avonds werkte hij bij Belga.' Toen Luc het bij Belga allemaal wat bekeken had, slaagde hij erin over te stappen naar de politieke redactie van Het Belang van Limburg. 'Dat was voor mij de concurrentie. Hoewel, concurrentie? Die collega's zelf waren goeie vrienden', aldus Maurits Standaert.

'Ik heb Luc, wat die beroepskeuze betrof, nooit echt raad gegeven. Ik heb hem niet aangeraden in de journalistiek te gaan, maar ik heb het hem ook niet afgeraden. Ik heb wel bedenkingen bij de journalistiek van vandaag. Informatie moet te vaak onderdoen voor entertainment. Maar als mijn kleinzoon Thomas vroeg of laat journalist zou willen worden, zou ik me ook niet bemoeien met zijn keuze. Iedereen moet zijn beroep zelf kunnen kiezen'.

Dossier: 'Ben jij familie van...?'

Gaston Durnez: Journalist worden zou ik nog altijd aanraden

Foto: Johan Van Cutsem

Gaston en Erik Durnez

Journalist-schrijver Gaston Durnez is vader van acht kinderen, onder wie Erik, journalist bij de Financieel Economische Tijd, en Stef, vroeger hoofdredacteur bij TV-Ekspres.

Gaston Durnez zelf verliet de redactie van De Standaard in oktober 1992, nadat hij - beklemtoont hij - zelf ontslag had genomen. Hij had er toen bijna 50 jaar in de journalistiek op zitten 'in een gevarieerde loopbaan met sterke klemtoon op de sociaal-culturele reportage en berichtgeving'. Sindsdien is hij nog aanwezig als actief gepensioneerd. 'Gewoon omdat ik het niet kan laten', zegt hij. Gaston Durnez schrijft o.a. kronieken en kolommetjes in De Bond en in Tertio. Hij verwijst zelf ook nog naar zijn omvangrijke biografie

'Felix Timmermans' waarvan de recentste uitgave in 2001 verscheen.

Zijn zoon Erik is bij de Financieel Economische Tijd verantwoordelijk voor de bijlagen. Zijn zoon Stef is ten tijde van Jan Merckx hoofdredacteur geweest van TV-Ekspres. Nadien kwam Stef in de reclamewereld terecht. Daarnaast bleef hij wel in het voetspoor van zijn vader actief als schrijver van o.a. humoristische sketches en cabaretteteksten voor acteurs. Een 'schoonkleindochter' zet momenteel als stagiaire haar eerste stappen in de journalistiek.

Vader Durnez is trots op zijn kinderen.

'Op mijn aanraden heeft Erik eerst economie gestudeerd. Hij wilde vroeger al journalist worden, eigenlijk van toen hij klein was. Zo vader, zo zoon, denk ik. Hij won de Vlaamse Journalistenprijs precies 25 jaar nadat ik diezelfde prijs gewonnen had. Ik was destijds de eerste laureaat van deze wedstrijd. Ik won met een sociale reportage. Hij won met een reportage over de problemen in de metaalnijverheid.

Wat je moet studeren om journalist te worden? Eigenlijk is alles goed. Welk diploma je hebt, maakt niet echt uit. Mijn hoofdredacteur Manu Ruys was een germanist. Ikzelf was helemaal niets. Al had ik wel altijd een grote belangstelling voor geschiedenis. Wat mijn zoon Erik doet, die bijlagen maken, is heel interessant.

Aan jongeren die er belangstelling voor hebben, wil ik het journalistenberoep nog altijd aanraden. Omdat de materiële omstandigheden misschien niet ideaal zijn, is het beroep nog niet af te raden. Voor wie gedreven is en een grote belangstelling heeft, is het een mooi beroep.'

Jaak Vandyck: Gelukkig zijn is het belangrijkste

Foto: Wouters en Fasseur

Tom en Jaak Vandyck

Jaak Vandyck (Het Belang van Limburg) is de vader van Tom Vandyck (De Vrije Pers). De moeder van Tom is overigens ook journaliste. (Het is Tessa Vermeiren, hoofdredactrice Weekend Knack, nvdr).

Jaak Vandyck: 'De appel is bij ons wellicht niet ver van de boom gevallen. Ook Toms broer kon altijd heel goed schrijven. Hij werd maatschappelijk assistent. Ik wil overigens benadrukken dat het mij in principe helemaal om

het even is wat mijn kinderen doen voor de kost. Dat ze gelukkig zijn, is het enige wat ik wil. Merkwaardig is wel dat Tom mijn spoor in de journalistiek volgde, terwijl ik van opleiding precies maatschappelijk assistent ben.

Ik heb Tom nooit gepusht om in de journalistiek te gaan. Ik vermoed dat zijn moeder dat ook niet gedaan heeft. Eerst volgde Tom een opleiding toegepaste grafiek. Toen dat niet echt bleek te zijn wat hij wilde, is hij politieke en sociale wetenschappen gaan volgen. Daarna heeft hij werk gezocht. Op die manier begon hij eerst een tijdje te free-lancen voor enkele bladen. Nadien werkte hij twee jaar in het Europees Parlement als woordvoerder van Freddy Willockx. Daarna is hij terug in de media terechtgekomen. Al snel kon hij bij P-Magazine aan de slag, en daar werkt hij nog. Tom heeft een tijd de radio- en tv-berichtgeving gedaan. In die tijd is het een paar keer gebeurd dat we elkaar tegenkwamen op een persconferentie.'

'Ik vind een mediacarrière nog altijd een zeer waardevolle keuze. Ik denk dat journalistiek het tweedeplezierigste beroep is. Een goeie sportman zijn, op het niveau net onder de allerhoogste top, dat zal wel het allerleukste zijn. De absolute topsporters hebben te veel last van te veel druk. Maar goed aan de kost komen door van spelen je beroep te maken, dat moet het allerplezierigste zijn. Maar journalistiek, dat komt toch wel op de tweede plaats.'

Dossier: 'Ben jij familie van...?'

Raymond Heddebauw: Tine kende de nieuwssfeer

Foto: Doc

Tine en Raymond Heddebauw

Raymond Heddebauw is de vader van Tine. Zij nam in 1985 de job van haar vader als regionaal redacteur in West-Vlaanderen voor de Gazet van Antwerpen over.

Raymond Heddebauw startte zijn carrière als beroepsjournalist in 1949 en bleef in dienst van de krant tot in 1985. De eerste 'buitenredactie' van Gazet van Antwerpen hield al die jaren stand in de woning van de familie Heddebauw. 'Journalistiek was toen zeer arbeidsintensief. Ik had nooit een uur vrij. Ik versloeg alle soorten nieuws, zelfs voetbal. Enkele jaren nadat ik in Oostende begonnen was, heeft De Gazet ook redacteurs aangeworven in Roeselare en in Kortrijk. De andere kranten hebben dat voorbeeld gevolgd. In 1985 is Tine, de jongste van vijf dochters, mij opgevolgd. Zij had een

regentaatsopleiding gevolgd, maar heeft niet veel les gegeven. Ze was al vroeg geïnteresseerd in journalistiek. Ze heeft daarom ook de lessen gevolgd aan het 'Instituut voor Journalisten' in Brussel. Er is een heel soepele overgang geweest tussen vader en dochter. Zij zat hele dagen in die nieuwssfeer, zij wist waaraan ze begon', aldus Raymond Heddebauw.

Via dit werk heeft Tine haar man Filip Van Belle leren kennen. Hij was zelfstandig journalist, ook al gespecialiseerd in regionaal nieuws dat hij leverde aan allerlei persbedrijven, waaronder Belga, De Morgen, en Radio Kortrijk. In 1994 werd hij ziek, en minder dan een jaar later overleed hij. Filip Van Belle was de broer van Jan Van Belle. Ook hij was toen al, en is nu nog steeds, beroepsjournalist in West-Vlaanderen. Hij werkt voor Het Laatste Nieuws. Hun vader was Juliaan Van Belle, ook al decennialang beroepsjournalist die het West-Vlaams nieuws versloeg, maar dan voor de krantengroep De Standaard/Het Nieuwsblad.

In 1997 verloor Tine door de herstructurering haar job bij Gazet van Antwerpen. Zij kon aan de slag voor de streekbladen van Roularta. Al snel werd ze daar hoofdredactrice van De Zeewacht in Oostende. Begin 2002 brak Tine (definitief?) met haar West-Vlaamse journalistencarrière. Zij vertrok naar Nederland met haar tweede man, en werkt nu bij een uitgeverij van boeken.

Luc Van Loon: Mijn vrouw wilde niet dat Mick journalist zou worden

Foto: Tiny Bogaerts

Mick en Luc Van Loon

Luc Van Loon is hoofdredacteur bij Gazet van Antwerpen, directeur van de redacties van Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg, én ook nog vader van Mick Van Loon. Luc Van Loon heeft een zeer merkwaardige carrière achter de rug, met stappen over-en-weer naar diverse krantengroepen. In 1965 startte hij zijn loopbaan als sportjournalist bij Het Nieuwsblad. Na het faillissement van De Standaard belandde hij op de sportredactie van Het Belang van Limburg. Daar groeide hij door naar een leidende functie, en werd er in 1985 hoofdredacteur. Maar in 1990 werd hij ontslagen na een meningsverschil met de directie. Hij kon beginnen bij wat intussen de VUM-groep was. Na zes maanden eindredactie bij

De Standaard, werd hij chef in Antwerpen. Dat bleef Luc Van Loon tot in 1996. Ter gelegenheid van de fusie tussen Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg, stapte hij terug naar Concentra. Daar werd hij eerst hoofdredacteur bij Gazet van Antwerpen, na twee jaar gevolgd door directeur van beide redacties.

Luc Van Loon

De Standaard, werd hij chef in Antwerpen. Dat bleef Luc Van Loon tot in 1996. Ter gelegenheid van de fusie tussen Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg, stapte hij terug naar Concentra. Daar werd hij eerst hoofdredacteur bij Gazet van Antwerpen, na twee jaar gevolgd door directeur van beide redacties.

Luc Van Loon heeft er zelf nooit bezwaar tegen gehad dat zijn zoon Mick journalist wilde worden. 'Tja. Ik vind het gewoon een mooi beroep. En bovendien vond ik dat Mick moest kiezen voor hetgeen hij graag deed. Mijn vrouw was minder blij met die keuze. Zij heeft echt wel geprobeerd Mick op andere ideeën te brengen. Zij heeft ook inderdaad vaak alleen thuis gezeten toen ik als sportjournalist rondreisde, en op onmogelijke uren moest werken.'

Mick Van Loon wist al vroeg dat hij journalist wilde worden. Hij studeerde dan maar eerst Germaanse talen, en verbleef nadien een jaar in Amerika. Ook daar kwam hij al op een krantenredactie terecht. Voor hij op de redactie van Het Laatste Nieuws belandde, waar hij nu chef regio en chef regio-sport is, werkte hij gedurende een korte tijd op de redactie van Het Nieuwsblad samen met zijn vader. 'Voor mij was hij drie keer zo streng als voor iemand anders' weet Mick nog.

Dossier: 'Ben jij familie van...?'

2 x journalist, cameraman, geluidsman

Foto: Marc De Roeck

Koen, Muriel, Dieter en Herwig

Deze foto is zo goed als een familiekiekie ten huize van Herwig Pée. Herwig is zelf sedert dertig jaar en drie maanden journalist op de redactie van Libelle. Daar maakte hij mee dat de bladengroep aanvankelijk Tijdschriften Uitgevers Maatschappij heette, nadien Internationale Uitgevers Maatschappij, toen Mediaxis, en op dit moment Sanoma.

Koen Pée is de broer van Herwig. Van 1969 tot in 1998 was Koen professioneel geluidsman. Hij had ervoor gestudeerd, en had reeds tijdens die studie jaren

Dieter Van Leemputten leren kennen. Dieter is later de schoonbroer van Herwig geworden.

Dieter volgde in die tijd een opleiding als cameraman. Nadat Dieter aanvankelijk voor vijf jaar naar Zaïre getrokken was, vonden beiden elkaar op Belgische bodem terug. Meer dan tien jaar lang vormden ze samen een vast reportageteam, en voerden ze samen allerlei binnen- en buitenlandse opdrachten uit. De BRT, later BRTN, intussen VRT, was de vaste afnemer van hun (gezamenlijke) reportagewerk.

In augustus 1998 drong voor Koen een zeer harde beslissing zich op. Omdat zijn apparatuur verouderd was, werd de aankoop van - peperduur - nieuw bandopnamemateriaal onafwendbaar. Koen besliste de investering niet meer te doen, en haakte noodgedwongen af. Hij werd taxichauffeur in Antwerpen. Echt spijt heeft hij daarvan niet. 'Nu ga ik niet meer zelf naar de mensen toe, maar laat ik ze bij mij in de auto stappen. Ze doen nog altijd hun babbel met mij. Nu praten ze veel meer vrijuit. Ik kom veel meer te weten dan toen ik met mijn microfoon rondliep. Veel van wat ik nu hoor, kom je als journalist nooit te weten. En dan rijd ik nog niet eens 's nachts rond. Dan zijn de waar gebeurde verhalen nog veel straffer.'

Dieter Van Leemputten haakte intussen ook zijn privéleven vast aan dat van een journaliste. Tien jaar geleden leerde hij Muriël Verplaetse, journaliste bij Radio Vlaanderen Internationaal, kennen tijdens een reportage waarvoor hij naar Mexico reisde. Muriël is de dochter van een Catalaanse moeder en nam toevallig aan die reis deel als vertaalster voor de VRT.

Johan, Rik en Xavier: journalistenbloed in de aderen

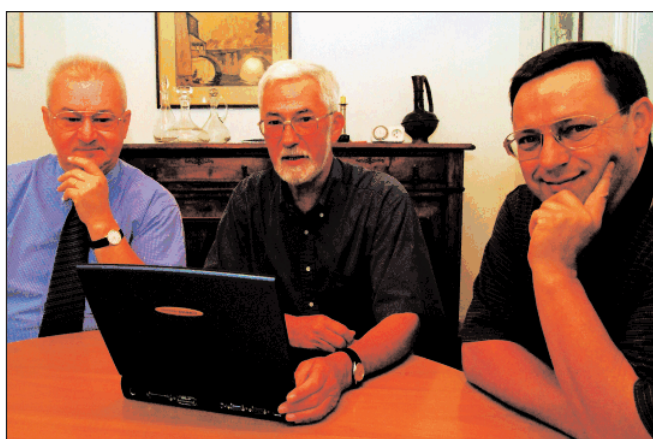

Foto: Albert Seghers

Rik, Johan en Xavier Lamoral

De drie broers Johan (64), Rik (54) en Xavier (52) Lamoral stammen uit een familie waar nog wel meer schrijftalent te vinden was. Zowel aan vaders- als aan moederszijde waren redactionele en uitgevende initiatieven te vinden. Drie van de zes kinderen Lamoral bleek journalistenbloed in de aderen

te hebben. Johan, die communicatiewetenschappen studeerde, startte zijn professionele loopbaan in 1966 op de redactie van Gazet van Antwerpen. Hij deed er naar eigen zeggen 'een beetje vanalles', o.m. wetenschapsjournalistiek en eindredactie. In 1996 eindigde die loopbaan onzacht door de herstructurering bij de krant. Sindsdien is Johan zelfstandig journalist.

Zijn broer Rik, handelsingenieur van opleiding, was in zijn vrije tijd als student een eeuwige basketter, en startte dan ook met het blaadje van de basketclub. Later solliciteerde hij bij De Nieuwe Gazet in Antwerpen, en kon er in 1972 aan de slag als sportjournalist. Xavier volgde nog later haast letterlijk in het spoor van zijn broer Rik. Na zijn studies in het 'Sportkot', kon Xavier op de Antwerpse krantenredactie de plaats van Rik innemen toen die in 1980 naar Brussel werd overgeheveld. Xavier had in de jaren voor zijn sportjournalistieke carrière op de publiciteitsafdeling gewerkt van een aantal tijdschriften.

Momenteel maakt Rik van nabij mee hoe zijn dochter haar eerste stappen zet in een journalistieke richting. Zij volgde opleidingen in België en in het buitenland, en hoopt nog deze zomer een stageplaats te bemachtigen op een échte redactie.

Dossier: 'Ben jij familie van...?'

Rudy Collier: Diploma ophalen hoefde niet

Foto: Nick Hannes

Swa en Rudy Collier

Swa en Rudy Collier zijn de twee zonen van een Antwerpse scheepsarbeider. Tussen beiden is er een leeftijdsverschil van drie jaar. Rudy vindt er geen doekjes om dat hij 'via zijn broer' in de perswereld terecht kwam.

Swa is sinds 1 juli hoofdredacteur bij Zone 03, maar doorzwoom al veel watertjes. Zijn journalistieke carrière startte hij als free-lancer bij de Vooruit

in Gent. In 1974 kon Swa als vaste redacteur aan de slag bij 'De Krant', een Limburgs project in Antwerpen. Nadat deze krant ter ziele was gegaan, ging hij opnieuw als free-lancer aan de slag bij De Nieuwe Gazet. Daarna werd die redactie ingeruild voor De Volksgazet. Na het faillissement van die krant, werkte Collier tien jaar bij De Morgen. De start van VTM betekende voor Collier zijn start in de audiovisuele sector. Na boeiende jaren in de reportageploeg van VTM, ruilde Swa die stek in voor de hoofdredactie van Kanaal 3. Tot enkele weken geleden werkte hij bij deze regionale televisiezender in Dendermonde.

Rudy meldt spontaan dat hij zijn diploma van vertaler nooit is gaan ophalen. 'Ik behaalde het wel, maar ik had het papier niet nodig. Ik hing toch al overal de journalist uit'.

Rudy begon die journalistieke loopbaan met free-lancen voor diverse opdrachtgevers, waaronder De Koerier, Radio 2 - Antwerpen en 'De Krant', waarvoor ook Swa in die tijd werkte. Nadien kwam Rudy terecht op de redactie van De Morgen. Die periode werd gevolgd door een jaartje op de redactie van TV-Ekspres bij (toen nog) Mediaxis. Die redactie werd op haar beurt ingeruild voor ATV, waar Collier zijn entree maakte als hoofdredacteur. Nadien keerde hij naar De Morgen terug, als hoofdredacteur.

Patrick en Jan Holderbeke: Kortrijk of Brussel?

Foto: Patrick Holderbeke

Jan en Patrick Holderbeke

Fotograaf Patrick Holderbeke en zijn broer Jan zijn allebei geboren en getogen in Kortrijk. Patrick, beroepsfotograaf sinds 1978, wilde

altijd al persfotograaf worden. 'Van jongsaf was ik geboeid door de brandweer. Met de fiets reed ik overal naartoe waar er iets gebeurd was'. 'Met mijn eerste zakcenten spaarde ik genoeg geld bijeen om een filmrolletje te kopen'.

Als persfotograaf sprokkelde Patrick ervaring bij een nationaal foto-agentschap in Brussel. 'Maar ik vond dat veel te ver. Ik heb daar vastgesteld dat ik veel liever regionaal werk, en ben teruggekeerd naar Kortrijk'.

Zijn broer Jan had ook al vroeg een nieuwsneus, en wilde eveneens de journalistieke stiel in. Met eerste werkervaring als regionale krantencorrespondent op zak, zette ook hij een stap 'naar Brussel'. Hem beviel het nationale televisiewerk wel erg goed. Sinds 1989 is Jan Holderbeke als beroepsjournalist actief bij de openbare omroep. Al snel werd hij daar, en bleef hij

daar, een vertrouwd schermgezicht.

Zelfcensuur mag het niet meer heten...

Karin De Clercq zet scherper licht op journalistieke "zelfregulering"

Wout Pittoors

Hoe krijg je een journalist zover, dat hij zijn verantwoordelijkheid tegenover de maatschappij ten volle op zijn schouders neemt? Uiteraard is daar de externe, zware morele druk vanwege de overheid, het publiek en de andere beroeps categorieën en er is de morele druk vanwege de beroepsgenoten (de zelfregulering). Als derde pilaar is er dan nog de externe wettelijke druk. In België is het echter vooral het tweede element – de "zelfregulering" dus – die bij de journalisten de hoofdrol schijnt te spelen.

"Zelfregulering" is beseffen "tot waar dat je kan schrijven en vanaf wanneer je morele en wettelijke grenzen aan het overschrijden bent. Vroeger werd dat "zelfcensuur" genoemd maar dat woord werd door blijkbaar minder en minder confraters gepreimd.

In haar werk analyseert Karin De Clercq de problemen rond de deontologische codes en zet de lezer een stapje verder met haar schets van de MAS ofte "Media Accountability Systems", dat het dak vormt boven het geheel van middelen, die allen samen streven

naar een ethische verantwoorde journalistiek.

Deontologische codes verdienen soms zware kritiek wegens vatbaar voor misbruik en niet voorzien op elke concrete situatie. Ze kunnen wel gezien worden als een soort wegwijzer waarover regelmatig van gedachten kan worden gewisseld. Ze werken natuurlijk niet wanneer een journalist niet beseft dat hij bij zijn arbeid een stuk eigen verantwoordelijkheid draagt. "Er is dus collegiale loyaliteit en integratie vereist opdat de code zou kunnen bijdragen tot ethisch verantwoorde journalistiek" schrijft De Clercq.

Ze heeft een degelijk document op te markt gebracht, waaruit duidelijk blijkt welk maatschappelijk gewicht de journalistiek heeft ook al zijn technologie en politieke achtergronden over de jongste twintig jaar grondig door elkaar geschud.

Jammer van de brave, zeer onjournalistieke universiteitstaal waarvan de auteur zich bedient. Een beetje kleur en fleur had wel gemoeten.

Fotograaf Paul Essing overleden

Redactie P-Magazine

Na een kortstondige maar hevige ziekte is donderdag 20 juni jl. geheel onverwacht fotoredacteur Paul Essing overleden. Essing stapte begin jaren '90 over van het persagentschap Van Parys naar uitgeverij Mediaxis, waar hij onder meer de fotoproducties verzorgde voor Panorama (later De Nieuwe Panorama).

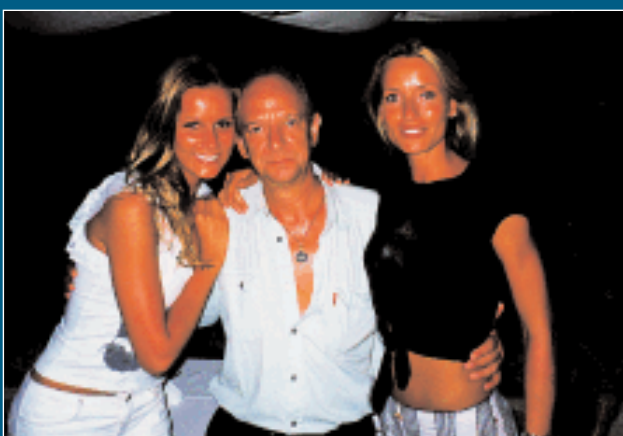
Na het opdoeken van De Nieuwe Panorama ging Essing aan de slag bij De Vrije Pers, waar hij het overgrote deel van de foto-shoots voor P-Magazine voor zijn rekening nam. Mede dankzij zijn werk verkregen tal van Vlaamse schone de BV-status.

Véronique De Kock, Joyce De Troch, Tanja Dexters, Els Tibau, Deborah Ostrega, Phaedra Hoste, Stéphanie Meire, Pascale Bal, Brigitta Callens, Joke van de Velde, Ann Van Elsen: zij en nog vele anderen waren meer dan eens op bezoek in de studio van Essing en zijn ploeg. In totaal verzorgde Essing zo'n 200 covershoots voor P-Magazine. Ook werkte hij voor het maandblad van De Vrije Pers, Ché.

In de maanden juli en augustus verschijnt zijn laatste werk in P-Magazine: de badpakkenspecial 2002 die Essing in Thailand – ondanks hardnekkige pijn – tot een goed einde wist te brengen.

Paul Essing werd 53 jaar.

Foto: De Vrije Pers

Paul Essing, geflankeerd door Joke van de Velde (l) en Els Tibau

Zelfstandigen willen duidelijkheid over schijnzelfstandigheid

Luc Vanheerentals

De werkgroep zelfstandige journalisten vraagt dat er snel een duidelijke politieke regeling komt voor de problematiek van de schijnzelfstandigheid.

De controles en boetes van de Sociale Inspectie de afgelopen jaren in diverse mediabedrijven wegens misbruiken in de samenwerking met zelfstandigen evenals het recente Cassatie-arrest in de zaak-Turf creëren grote onzekerheid. Het is hoogst onzeker of zelfstandige journalisten op termijn veel te winnen hebben bij deze situatie. Elke zelfstandige die in onmin geraakt met zijn opdrachtgever kan weliswaar zonder enig financieel risico naar de arbeidsrechtbank stappen om de jaren van zelfstandige arbeid geregulariseerd te zien tot loonarbeid, wat bij succes een aardige duit oplevert. Aan de andere kant beginnen een aantal uitgevers zich meer en meer de vraag te stellen of de dreiging van een miljoenenboete nog opweegt tegen de voordelen van een intense samenwerking met echte zelfstandigen. De invulling van het onderscheid tussen loontrekkenden en zelfstandigen is thans in handen van arbeidsrechtbanken en administratie. Het is tijd dat de politiek een einde maakt aan de bestaande onduidelijkheid.

Er bestaan ook in de mediawereld wel degelijk misbruiken van het zelfstandig statuut en we juichen de vermelde inspanningen toe om deze in te dijken. Anderzijds bestaan er een reeks situaties waarvan thans niemand met zekerheid weet of het kan of niet. Basisprobleem is dat het sociaal recht geen inhoud geeft aan het begrip "zelfstandige" en dit enkel "residueel" invult. Zelfstandigen zijn met name al degenen die een beroepsactiviteit uitoefenen zonder arbeidsovereenkomst of ambtenarenstatuut, en op wie dus hetgeen de loontrekkende kenmerkt niet van toepassing is. Deze laatste werkt onder gezag en toezicht van de werkgever, en krijgt in ruil hiervoor een loon. Maar ook het begrip gezag is niet gedefinieerd. Aanwijzingen voor het bestaan van een arbeidsovereenkomst zijn de precieze taakomschrijving, verplichting bevelen na te leven en verantwoording af te leggen, aanwezigheid van controlemechanismen hierop, verplichting om op door de werkgever vastgelegde uren en dagen te komen werken op kantoor, de plicht om al zijn energie aan de werkgever te besteden, betaald worden met vaste bedragen, economische afhankelijkheid en afwezigheid van risico voor de werknemer, het ter beschikking stellen van al het gebruiksmateriaal door de werkgever...

Niet wat er in de afgesloten overeenkomst tussen beide partijen staat, maar de praktijk is bij de beoordeling door rechters of inspectiediensten relevant. Bij die beoordeling wordt vooral het aspect "gezag" onder de loep genomen. Ook voor dit begrip bestaat er zoals gezegd echter geen wettelijke definitie. In de zelfstandigen-

praktijk komen tal van gradaties voor. Zo zitten in elke opdracht per definitie gezagselementen verwerkt. Zo stelt de opdrachtgever steeds eisen over de kwaliteit van het bericht, de grootte, de snelheid van levering... Zelfstandige arbeid veronderstelt anderzijds dat het verlenen van opdrachten in onderling overleg moet gebeuren en de zelfstandige steeds opdrachten moet kunnen weigeren. Dit laatste moet ook het geval zijn indien het gaat om opdrachten met een zekere continuïteit zoals het opvolgen van gebeurtenissen in een bepaalde regio of het wekelijks leveren van een bijdrage over een bepaalde materie. Belangrijk is ook dat er in de samenwerking geen sprake kan zijn van een totale exclusiviteit, noch van een volledige economische afhankelijkheid van de "zelfstandige". Dit neemt niet weg dat een opdrachtgever exclusiviteit kan vragen voor de behandeling van een welbepaalde opdracht.

Wij nodigen de uitgevers in dit land uit om in afwachting van een politieke regeling een gesprek te starten over de opmaak van een uniforme aannemingsovereenkomst met zelfstandige journalisten. Niet enkel het probleem van de schijnzelfstandigheid dient hierbij opgelost te worden - beide partijen hebben hierbij zoals gezegd te winnen bij het creëren van duidelijkheid - maar ook alle andere aspecten waarover de zelfstandigen thans klachten hebben. Criteria die in deze overeenkomst moeten worden opgenomen teneinde elk zweem van schijnzelfstandigheid te vermijden zijn:

- Het werk dat de zelfstandige verricht wordt in volle vrijheid en onderling overleg afgesproken. Beide partijen kunnen voorstellen doen maar hebben beiden het recht deze te weigeren. Er geldt geen minimumbetaling, noch afspraken over een minimaal aantal opdrachten.
- Bij een opdracht mag de werkgever in ruil voor de geboden betaling exclusiviteit vragen en voorwaarden stellen wat de kwaliteit betreft, de gevraagde snelheid van uitvoering en dergelijke. Van een totale exclusiviteit van werken voor een bepaalde uitgever kan echter geen sprake zijn, ook niet voor bepaalde domeinen van de verslaggeving.
- Een algemene opdracht - de redactie informeren over alles wat er in bepaalde regio gebeurt - kan mits de betaling per prestatie aangevuld wordt met een permanentievergoeding. Exclusiviteit kan enkel voor de concrete vragen die de redactie binnen deze algemene opdracht stelt.

- Beslissingen met betrekking tot de organisatie van het werk worden volledig onafhankelijk genomen door de zelfstandige die met het oog op een goede organisatie wel tijdig laat weten wanneer hij bijvoorbeeld in het kader van de vermelde algemene opdracht al dan niet aan het werk is.
- Indien één van beide partijen de samenwerking wil beëindigen, geeft hij de andere twee maanden de tijd om een oplossing te

zoeken, dit ongeacht de duur van de samenwerking. Er wordt in principe geen schadevergoeding betaald in ruil voor het presteren van de twee maanden - al kan in onderling overleg voor een andere oplossing geopteerd worden.

Voor meer inlichtingen
over werkgroep zelfstandige journalisten:
luc.vanheerentals@pi.be

Onder embargo

Op 82-jarige leeftijd is in Borgerhout **Jan Nuyts** overleden. Nuyts was 45 jaar lang het gezicht van 't Pallieterke. Van 1955 tot 1 december 2000 gaf hij gestalte aan dit satirisch weekblad, en oefende vanuit die hoedanigheid een enorme invloed uit op de Vlaamse Beweging. Nuyts had destijds deze fakkel overgenomen van (toenmalig) Handelsblad-journalist Bruno De Winter. Nuyts gaf zelf de fakkel door aan Leo Custers, ex-journalist bij Gazet van Antwerpen. ●●● Deze keer is het blijkbaar waar. **Mathias Danneels** stapt over van Gazet van Antwerpen naar Het Nieuwsblad. Het gerucht liep al maanden dat Danneels gesprekken voerde met Het Nieuwsblad, maar het werd steeds ontkend. Eigenaardig is wel dat Danneels minder dan een jaar geleden vertrokken was bij Het Nieuwsblad waar hij toen nauwelijks zes maanden aan de slag was als adjunct-hoofdredacteur. Het lijkt er dan ook op dat Danneels niet zozeer naar Het Nieuwsblad gaat, als wel naar **Guido Van Liefferinge**, zijn oude hoofdredacteur bij Dag Allemaal. Danneels vertrok bij Dag Allemaal kort nadat Van Liefferinge daar verdwenen was. En Van Liefferinge dook op als directeur-hoofdredacteur van Het Nieuwsblad en Het Volk, kort nadat Danneels daar zijn ontslag had gegeven. ●●● Drie startende journalisten kunnen gratis naar de Conferentie Onderzoeksjournalistiek die de gloednieuwe Vereniging van Onderzoeksjournalisten op 8 en 9 november organiseert in Utrecht. Het **Fonds Pascal Decroos** betaalt het inschrijvingsgeld en lidgeld voor de VVOJ. Voorwaarde is dat de starter voor 15 september een publiceerbaar artikel instuurt dat handelt over onderzoeksjournalistiek. ●●● Gemeld werd dat Het Laatste Nieuws aan de medewerkers een gratis toegang tot Mediargus aanbiedt in ruil voor het overdragen van de auteursrechten. De medewerkers zouden wel vergoed worden als de krant iemand het recht geeft teksten te reproduceren. ●●● Uit de kolommen van De Nieuwe Gazet en Het Laatste Nieuws verdwenen de stukjes van journalist **Bert Verhoye**. Werd Bert met een beruchte 'Canada Dry'-regeling bedacht? ●●● De (ex-)journalisten **Freddy De Pauw** en **Johan Reygaerts** gooiden hun journalistenleven radicaal om en verbouwden een stulp aan de Boekelbaan te Zwalm. Daar willen zij binnen afzienbare tijd starten met een 'café met beperkte eetgelegenheid'. Een grote en een kleinere zaal, een terras, een fumoir, een tuin en acht kamers zijn allemaal in aanbouw. De Pauw en Reygaerts nodigen via dit kanaal al graag iedereen uit om eens langs te komen voor 'een rondleiding, een flinke wandeling, met tussendoor een drankje en een broodje'. ●●● Journalistiek behoort nog altijd tot de droomjobs van de Vlamingen. Eind mei maakte 'carrièresite' Monster.be de resultaten bekend van een onderzoek naar de populariteit van beroepen. Journalist behaalde de zesde plaats in de Top Tien voor Vlaanderen, radiopresentator stond op nummer één. ●●● De Antwerpse correctionele rechtbank legde aan de uitgever en hoofdredacteur van mannenblad P-Magazine een boete op en een dwangsom indien het blad nog langer weigert een recht van antwoord te publiceren van de hand van **Maurits De Prins**. De Prins reageerde met het recht van antwoord op aantijgingen aan zijn adres in het nummer dat op 27 februari verscheen. ●●● Op 28 augustus organiseert het 'European Network for Business Ethics (EBEN) een colloquium over Media & Ethiek, waar gediscussieerd zal worden over o.m. de trend binnen de media om buitenlandse berichtgeving te laten vallen voor binnenlandse faits divers; over de hedendaagse oorlogsverslaggeving en de invloed daarvan op oorlogvoerende regimes; over de toenemende druk om nieuws te brengen, ook als dat niet betrouwbaar is; over de toenemende wereldwijde concurrentie tussen de mediagroepen, de toenemende druk op de budgetten, en de bedreiging van de onafhankelijkheid van de media. Het colloquium heeft plaats in de Koninklijke Militaire School, Hobbemastraat 8, 1040 Brussel, op 28 augustus van 17 uur tot 20 uur. ●●● En op 18 oktober wordt in Amsterdam een symposium 'Wetenschapsjournalist' georganiseerd ter gelegenheid van een eredoctoraat, uitgereikt aan journalist **Karel Knip**. De Vrije Universiteit van Amsterdam wil de uitnodiging ook in het bijzonder bekend maken aan Vlaamse (wetenschaps)journalisten. Info op website www.metamedica.nl.

Akkoord tussen VUM en JAM

Johan Rasking

De directie van de VUM en de redactiedelegaties van De Standaard, Het Nieuwsblad en Het Volk, hebben overeenstemming bereikt met de JAM (Journalisten Auteurs Maatschappij) omtrent de overdracht van reprografierechten van de journalisten aan de JAM. Met dit akkoord komt er een einde aan een maandenlange periode van onzekerheid en misverstanden. De grote meerderheid van de ruim 250 VUM-redacteuren had eind vorig jaar de reprografierechten overgedragen aan de VUM. Zoals enkele jaren geleden al was gebeurd met de zogenaamde primaire auteursrechten. Daarover sloten de VUM-directie en de redactiedelegatie in 1998 een bedrijfs-CAO.

Diezelfde redactiedelegatie vond het vorig jaar aangewezen om eenzelfde collectieve regeling te treffen voor de reprografierechten. Maar dat bleek uiteindelijk juridisch niet mogelijk. Een collectieve inning, via de VUM, van

de Reprobel-vergoeding, is niet mogelijk. Vandaar het besluit om de overdracht van de reprografierechten aan de VUM in te trekken en de VUM-journalisten de kans te geven alsnog bij de JAM aan te sluiten.

De administratieve regeling terzake wordt in de zomermaanden door beide partijen uitgewerkt, zodat de overgang naar de JAM in september een feit kan zijn en de eerste betaling (voor de jaren 1898, 1999 en 2000) nog dit jaar kan gebeuren.

De VUM-journalisten zullen op dat moment uitvoerig worden ingelicht door hun redactiedelegatie, de VUM-directie en de JAM. Een niet onbelangrijk onderdeel van het akkoord is dat de VUM het lidmaatschap bij de JAM voor al haar redacteuren zal betalen.

Zone 09 in de startblokken

De Antwerpse stadskrant 'Zone 03' krijgt er binnenkort een Gents broertje bij dat 'Zone 09' zal heten. De principiebeslissing is genomen, en de grote krijtlijnen zijn uitgezet. Eind oktober zou het eerste nummer van 'Zone 09' moeten verschijnen.

Momenteel wordt gezocht naar een locatie in Gent. Ook de redactie zal in de loop van de volgende weken vorm krijgen.

'Zone 09' zal gemaakt worden volgens dezelfde format als 'Zone 03'. De Antwerpse 'Zone 03' zal net iets groter blijven. In Antwerpen worden wekelijks 75.000 gratis stadskranten verdeeld via méér dan 400 displays. In Gent mikt De Persgroep op een oplage tussen 50.000 en 60.000 exemplaren. Het aantal verdeelpunten is nog niet bekend.

'Zone 03' is gestart in november 2000. De équipe bestaat uit twee voltijdse en een halftijdse redactionele kracht, twee lay-outers, vijf mensen op de commerciële afdeling, een bediende, iemand voor de distributie en 'uiteraard een hoop medewerkers'.

Hoofdreductrice-pionier van 'Zone 03' was Mariena Dewulf. Enkele weken geleden werd zij opgevolgd door Swa Collier.

(AD)

Na ZONE

03/

ook ZONE

09/

Belgisch kampioenschap Stratenloop voor de pers

Foto: Eric Noens

Koen Mortelmans

Op zondag 16 juni werd onder een gloeiend hete zomerzon het 'Belgisch kampioenschap Stratenloop voor de Pers' georganiseerd in het Oost-Vlaamse Belsele. Het kampioenschap kaderde in de organisatie van de plaatselijke Reynaertloop.

Initiatiefnemer Koen Mortelmans, zelfstandig beroepsjournalist uit Wommelgem, trekt i.s.m. Guy Muësen van de Financieel Economische Tijd elk jaar aan de kar van een dergelijke sportieve organisatie voor beroepsjournalisten. Anno 2002 kon hij een tiental journalisten verwelkomen. In de categorie 'beroepsjournalisten' behaalde Ignace Verdoodt spreekwoordelijk goud, Stijn De Cock kreeg zilver en Dirk Vermeiren mocht het bronzen eremetaal in ontvangst nemen. Er was een aparte categorie voorzien voor niet-beroepsjournalisten.

In de damescategorie daagde er helemaal geen enkele kandidaat op om de eer van de pers hoog te houden.

(AD)

Jan Backx ontwaart de gezinsdrama's achter Vlaanderens gesloten vensterluiken

Wout Pittoors

Toen ons enkele jaren geleden werd bericht, dat collega Jan Backx – op dat moment zowat 27 jaar vaste gerechtsmedewerker van het "Laatste Nieuws" – door de nieuwe machthebbers van "De Persgroep" het gat van de timmerman geweest was, hebben we bijzonder raar opgekeken.

Johan Van Cutsem

Dat de jonge, "Amerikaans" opgeleide, nieuwe baas van de krantengroep met bebloede hakbijl door de gangen van zijn bedrijf holde was ons toen al geen nieuws meer, maar dat hij de afdeling "pulp, bloed, darmen en sensatie voor het coiffeurssalon" nu ook al ging beroven van een van haar bij gerecht en politie best ingebakken vaste medewerkers leek ons een moord te ver.

Voor collega Backx was het natuurlijk een zware klap, voor-

al omdat hem – zo zonder enige schaamte – ook nog werd gezegd, "dat hij niet schreef volgens de normen van de krant". Asjeblief, na 27 jaar! Je moet maar durven.

Intussen heeft Backx zijn tegenstanders een klinkend antwoord bezorgd met zijn boek "Het Gevaar zit van Binnen - Gezinsdrama's in Vlaanderen", uitgegeven bij "Globe", een samenwerking tussen Roularta Books en Var.

Het werk drijft op het zorgvuldig opgebouwd archief van een man

die de tal van assisenzaken die hij volgde voor zijn krant nooit als een robotje heeft afgewerkt, maar die steeds zijn ogen scherp openhield voor de figuren en achtergronden, die aanleiding waren tot de drama's. Van het marginale paar, dat zwaar onder de invloed van drugs en drank in een Aalsters hotel, zijn zeer jonge kinderen poogt de vermoorden en vervolgens op een gruwelijke manier een einde aan zijn leven probeert te stellen, tot de vooraanstaande naar wijd en zijd beroemde gynaecoloog, die – zonder aanwijsbare redenen – op een avond vrouw en kinderen doodschiet om vervolgens een einde aan zijn eigen leven te stellen.

Backx heeft de ronde gedaan van de tal van specialisten, juristen, psychiaters, magistraten, advocaten, commissarissen en rijkswachtcommandanten waarmee hij in de loop van zijn journalistieke carrière een vertrouwensband kon weven en zo geprobeerd een dieper inzicht te ontwikkelen in wat een mens kan drijven een ander van het leven te beroven.

Hij is daar wonderwel in geslaagd. De lezer van "Het Gevaar zit van Binnen" heeft na lectuur vast en zeker een andere kijk op de wijze waarop onze maatschappij zich moet indekken tegen het gevaar van de agressiviteit en van de mens, die niet altijd in staat is zijn gevoelens binnen de juiste banen te houden.

Namen noemen ?

Als televisieproducent betreur ik het dat een collega (tv-concurrent) het nodig vond om de naam van een van mijn medewerkers voluit te schrijven, toen die laatste een huiszoeking van de gerechtelijke politie moest ondergaan. Alle andere media gebruikten alleen de initialen. Sommige media beslisten gezamenlijk zelfs om over dit voorval nog niets te schrijven, nu er nog niets bewezen was. Na de inval is trouwens inderdaad gebleken dat mijn medewerker NIETS met de zaak te maken had, hij was niet de persoon die informatie doorspeelde aan VTM. Het was dan ook voorbarig en schadelijk voor mijn medewerker om zijn naam voluit te schrijven.

Zelfstandigen zouden beter aan hetzelfde touw trekken in plaats van elkaar de loef af te steken. Als freelancer zijn we tenslotte heel kwetsbaar. Elkaar schaden helpt de zaak niet vooruit, wel integendeel.

Eenieder heeft wel eens een primeur of een scoop, en dan past geen jaloersheid. Dan ook nog eens een freelance cameraman met zijn naam voluit door het slijk halen – als "wraak" omdat hij soms iets meer heeft dan een ander – getuigt van platheid. Het is zoals jonge kinderen die vechten voor een speeltje. Hopelijk houdt in de toekomst iedereen zich aan de afspraken, ook al is men elkaars concurrent.

Paul Van Schoor

Vereniging van onderzoeksjournalisten voor België en Nederland

Begin dit jaar sloegen enkele Vlaamse en Nederlandse journalisten uit diverse media de handen in elkaar. Vanuit de optiek dat men samen veel sterker staat, gingen zij over tot de oprichting van de 'Vereniging van Onderzoeksjournalisten' (VOJ). Journalisten met elkaar in contact brengen, ideeën en methodes uitwisselen en eventueel tijdelijke samenwerkingsverbanden opzetten, is de voornaamste doelstelling van deze nieuwe vereniging.

————— **Guido Muelenaer**

Dat nieuwsgaring steeds complexer wordt, hoeven we u vast en zeker niet meer te vertellen. Nieuws krijgt steeds vaker een internationale component, lezers en kijkers verwachten van hun medium steeds vaker en ander nieuws dan de concurrent, marketing speelt een steeds grotere rol in de nieuwsselectie. Het wordt er met andere woorden voor de journalist niet makkelijker op.

Verschiedende landen gaven op deze ontwikkelingen reeds een antwoord: professionaliseren. Verenigingen als Investigative Reporters and Editors (Verenigde Staten), Förenengin Grävande Journalister (Zweden) en Foreningen for Undersögende Journalistik (Denemarken) vormen netwerken van journalisten die door internationale samenwerking, scholing, training en door het uitreiken van prijzen kritische en diepgravende journalistiek proberen te bevorderen. De VVOJ wil een soortgelijke vereniging worden voor het Nederlandse taalgebied. Door middel van het uitwisselen van kennis en ervaring tussen onderzoeksjournalisten, opleiding en training van (aankomende) journalisten, het toekennen van prijzen voor onderzoeksjournalisten, discussie over journalistieke ethiek en de bevordering van openbaarheid van bestuur, zullen de oprichters van de VVOJ hetzelfde doel nastreven als hun buitenlandse collega-journalisten.

Wie?

De VVOJ ontstond toen enkele journalisten uit verschillende media elkaar in 2001 ontmoetten op een internationaal congres over 'Investigative Journalism' te Kopenhagen. Ze vroegen zich af waarom onderzoeksjournalisten van het Nederlandse taalgebied niet meer samenwerken. Vanuit het idee dat 'men samen in ieder geval sterker staat', hebben zij de VVOJ opgezet.

De VVOJ staat open voor professionele journalisten die voor Nederlandstalige media werken. Het enige criterium is dat de journalist journalistiek werk voor Nederlandstalige media uitvoert. Ook journalisten die voor niet-Nederlandstalige media werken, studenten journalistiek en docenten journalistiek zijn welkom.

Conferentie Onderzoeksjournalistiek

Een eerste project van de VVOJ is de Conferentie Onderzoeksjournalistiek. Tijdens deze tweedaagse, die plaatsvindt op 8 en 9 november 2002, geven verschillende nationale en internationale gerenommeerde onderzoeksjournalisten tientallen workshops, lezingen en trainingen. Waar liggen de mogelijkheden en beperkingen van de onderzoeksjournalistiek? Hoe kan een moeilijk onderzoeksverhaal toegankelijk gebracht worden? Worden onderzoeksjournalisten niet vaak zelf gemanipuleerd? Op deze vragen zal de Conferentie Onderzoeksjournalistiek een antwoord trachten te geven. Daarnaast schenkt het congres ook aandacht aan het uitwisselen van kennis en ervaringen van onderzoeksjournalisten, methoden van onderzoek zoals het achterhalen van overheidsdocumenten (wet op de openbaarheid van bestuur) en CAR (Computer Assisted Reporting). Trainingsruimten met computers en internetverbinding maken deel uit van de plannen.

Praktische informatie Conferentie Onderzoeksjournalistiek

Organisatie: Vereniging Van Onderzoeksjournalisten

Data: 8 en 9 november 2002

Locatie: Ottone en Kasteel Oudaen in Utrecht. (Hoek Jansdam & Keistraat, 3512 HV Utrecht)

Toegang: 215 euro per deelnemer (hierbij zijn de lunches inbegrepen en deelname aan alle lezingen, workshops en trainingen). Voor leden van de VVOJ bedraagt de prijs 175 euro en voor leden van het Fonds Pascal Decroos 190 euro.

Contactpersoon voor geïnteresseerden in België is Guido Muelenaer (guido.muelenaer@trends.be). Meer info kan ook gevonden worden op de website www.vvoj.be.

Johan Persyn: Ik heb de redactie altijd gezegd dat we ons niet moeten laten doen

Kris Vanderhaegen

Sinds 4FM in september vorig jaar een uitzendvergunning verwierf als landelijke commerciële radio, is het station niet uit het nieuws weg te slaan. De perikelen bij aandeelhouder Think Media, een echt of vermeend lek binnen het Vlaams Commissariaat voor de Media, tot aantijgingen over smeergeld kregen ruimschoots aandacht in kranten- en weekbladen. Hoe houdt een jonge nieuwsredactie stand midden het tumult?

"Natuurlijk wogen de berichten af en toe op het moreel van de groep. Dat is niet meer dan normaal", zegt 4FM-hoofdredacteur Johan Persyn, die één jaar aan de slag is bij de zender. "Maar een groep jonge mensen getuigt ook van strijdbaarheid. Wat ons vaak gestoord heeft, is de verkeerde informatie die over de zender werd verspreid. Er zijn problemen geweest bij onze aandeelhouder Think Media. Over die problemen werd uitvoerig in de pers bericht, maar zender en aandeelhouder werden daarbij vaak over dezelfde kam geschoren. Zo stond er dikwijls te lezen dat Think Media eigenaar is van 4FM. Dat klopt niet, de mediagroep heeft 50 procent min één aandeel in 4FM. Die verhalen gingen meestal nooit over de zender, maar wel over de aandeelhouder. Dat heb ik ook altijd tijdens de redactievergaderingen aan mijn journalisten gezegd. Wij moesten bewijzen dat we er stonden met goede en betrouwbare journaals. Ik heb de redactie altijd gezegd dat we ons niet moesten laten doen. Na één jaar kan ik zeggen dat de groep zeer goed bezig is". Persyn is vooral ontgoocheld over de wijze waarop bepaalde feiten over Think Media de media haalden. Vooral in de commissie media van het Vlaams Parlement trommelde volksvertegenwoordiger Carl Decaluwé (CD&V) vaak de pers op omdat hij over bewijzen beschikte dat het toekennen van de licentie aan 4FM niet zuiver op de graat zou zijn. "4FM heeft gewoon een ijzersterk dossier ingediend, daar was ik van overtuigd, anders had ik de nooit de overstap naar de zender gemaakt", vervolgt Persyn. "De heisa die nadien is ontstaan is een verhaal dat met haken en ogen aan elkaar hangt. Ik heb me dan ook vaak afgevraagd of de journalisten die de feiten breed uitsmeerden zich nooit afvroegen welke belangen ze op het spel zetten. Je mag je als journalist toch nooit laten meeslepen, ook al lijkt het een sappig verhaal". Persyn verwijst meermaals naar de getuigenis van Danny Vuylsteke, een berucht figuur in de lokale

radiowereld, die in een uitzending van Ter Zake aan het woord kwam om te getuigen dat er smeergeld zou betaald zijn om de vergunning in de wacht te slepen. Intussen is dat verhaal beginnen te kantelen, vooral omdat de getuige zijn informatie 'van horen zeggen' had. "In de commissie media werd het verhaal daags na de uitzending onderuit gehaald, toch hoorde ik 's avonds in Ter Zake spreken over 'het 4FM-omkoopschandaal'. Hoezo omkoopschandaal dacht ik? Er niets bewezen, zelfs niet de minste aanwijzing, maar toch wordt er al van 'een schandaal' gesproken. Waarom? Omdat het lekker klinkt? Er is maar sprake van een schandaal als er bewijzen en bekentenissen aanwezig zijn. Het Agusta-schandaal is daar een voorbeeld van". Persyn en zijn ploeg hebben de voorbije maanden ook zelf bericht over de strubbelingen bij Think Media en de verhalen die over de zender verschenen. "We gingen en gaan hiermee op dezelfde manier om als met alle andere berichten. We hebben nooit gedaan alsof er niets aan de hand was en hebben ons nooit voorgenomen om er maar liever over te zwijgen. De redactie heeft hierover ook nooit één instructie ontvangen. Tijdens de groepsgesprekken met de redactie is Jan Caerts, onze gedelegeerd bestuurder, wel eens uitleg komen geven om de zaken te duiden, dat is alles. Intussen, en vooral na die fameuze getuigenis, mag blijken dat alle verhalen met een flinke korrel zout moeten genomen worden. Voor mij was de getuigenis de afronding van het negatieve verhaal.

Onze campagne 'What doesn't kill you makes you stronger', die in alle kranten is verschenen, is het begin van de positieve boodschap die we willen brengen. En als het een troost mag zijn voor degenen die twijfelen: Ivo Mechels van Testaankoop complimenteerde me onlangs met de kwaliteit van onze journaals. En als hij nog geen goede vergelijkingen zou kunnen maken..."

innoverend
communiceren

HET BELANG VAN LIMBURG
Limburger de wereldburger

GAZET VAN ANTWERPEN
En je weet alles beter

METRO

Concentra Media

Herckenrodesingel 10 3500 Hasselt TEL 011 878 111 FAX 011 878 204

www.concentra.be